

La meva memòria de la Universitat Catalana d'Estiu 2008

Jan Feistner

En primer lloc, vull agrair a totes les institucions i persones que em van fer possible participar a la 40a edició de la UCE.

Hi treballava amb l'equip que cuidava tot el material i el portava a les aules per a cada curs. També preparava els sistemes d'àudio per a diverses trobades i espectacles, etc.

Fou el meu primer contacte proper i quotidià amb la comunitat catalanoparlant i una experiència molt valuosa. Cada dia em va sorprendre una cosa o altra. És difícil decidir què contar i més difícil per a mi, encara, escriure-ho en català. Em va saber greu no poder assistir a més activitats. No sols jo. Tothom volia que els dies tinguessin més de 24 hores o que no se solapessin els espectacles. Contrastava el nombre de coses potencialment controvertides i l'atmosfera oberta i democràtica de les trobades. Vaig conèixer diversos corrents polítics catalans. Però no goso declarar que vaig entendre la situació complexa dels "Països Catalans". La meva impressió més profunda és de la cultura musical catalana. Els uceàtics ("més que un club", els estudiants de la UCE) no representen la típica població catalana en el sentit social (més aviat antropològic, amb respecte de tots els colors de pell), especialment perquè no s'interessen gaire pel futbol. Mentre que els castellans medievals eren esperitats amb puresa de la sang, els catalans contemporanis semblen d'ésser esperitats amb puresa de la seva llengua.

Estic tan content amb l'estada a Prada que voldria dir "bueno". Aquesta paraula no pot ésser trobada en cap diccionari a pesar que ja esta catalanitzada. La utilitzen fins i tot els nacionalistes que es critiquen mútuament per fer-ho!

